

ÜLÖK AZ ALAPKÖVEMEN

Hangszeres-vokális zenéket ígért a rádióműsor,
ez volt a rockzene fedőneve.
Megnyomtam egy gombot,
azt kiabálták valakik helyette,
hogy ők mostantól szabadok,
s ez azt is jelentette tán,
hogy akkor én is.

*

Nem megyek a felkészítő órákra – szabad vagyok.
Megnézhetem, mik repülnek ki a Városháza ablakán –
szabad vagyok.
Nem leszek tanító, hanem mégis atomfizikus – szabad vagyok.
Mégse leszek atomfizikus – mert szabad vagyok.
Alapíthatok lapot és zenekart is – szabad vagyok.
Bármikor eszembe juthat bátyám – szabad vagyok.
Őt lövik, vagy ő lő Aradon egy zöld egyenruhában: eldönthetem –
szabad vagyok.
Nézhetem a tévében, mit mondanak a szabadságról –
szabad vagyok.
Lehetek rezignált és lelkes – szabad vagyok.

*

Ülök az alapkövemen,
s egy folyó vizét nézem, ahogy hömpölyög.

*

Nem kellett úgy éreznem: ne lennék szabad azóta.
Vagy ha mégis: én tehettem róla csak.

Ha mindig más is, belépnék még sokszor a folyóba.
A sodrást mohos kőről nézni jó alap.

*

„Mesélj nekem a nyolcvanas évekről.”
A válasz persze másról szól látszólag.
Hogy mentünk egyszer, egy mezőn,
s hogy voltak-e ott dróthálók s falak.

„Mesélj nekem, hogy mi történt azóta.”
A válasz mindig másról szól, na persze.
Hogy ott időző életek szilánkjait találjuk
a mieink közt, furcsán elkeverve.

„S mi volt fontos? Mi volt más? S miért?”
Látni egy kipukkadt Atlantiszt, mely elmerül.
Hogy lett sok hömpölygő történetem.
Hogy az vagyok, aki az alapkövén ül.